

Soraya
LANE

Kráľovská dcéra

Soraya
LANE

Královská dcéra

Preložila Martina Antošová

Soraya Lane
THE ROYAL DAUGHTER

Copyright © Soraya Lane 2024
First published in the English language in 2024
by Storyfire Ltd, trading as Bookouture
All rights reserved

Cover Design © Debbie Clement
Cover images Shutterstock

Translation © Martina Antošová, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-046-5

*Všetkým mojim skvelým čitateľom po celom svete.
Ďakujem, že ste sa so mnou vydali na túto cestu!*

PROLÓG

LONDÝN 1973

Alexandra zavrela oči, plytko dýchala a prsty pevne zovrela okolo huslí. Zodvihla bradu, v duchu si prehrávala skladbu a snažila sa nepočúvať pritom dokonalé vystúpenie huslistky pred ňou, neporovnávať sa s ňou, kým sa pripravovala na to, čo malo prísť.

Nezvládnem to.

Narastal v nej strach, nad hornou perou sa jej vytvorila kvapka potu a rozbúšilo sa jej srdce. Na jeden kratučký okamih si pomyslela, že by si mala jednoducho zozbierať veci a utiecť, že by sa mala vyhnúť trápeniu, ktorému sa chystala vystaviť. Že by tam vlastne vôbec nemala byť.

„Alex.“

Čiasi ruka ju jemne a utešujúco chytila za plece. Otvorila oči, obrátila sa a uvidela tam stáť Bernarda. Husté tmavé vlasy mu padali do čela, a keď sa naňho pozrela – na muža, ktorý jej toto všetko umožnil –, jeho nežné gaštanové oči ju upokojili.

„Teraz nastala tvoja chvíľa, aby si svetu ukázala, kým v skutočnosti si,“ zašepkal, jemne jej položil ruky na chrbát a pritiahol si ju k sebe, zatiaľ čo ona si pritisla husle k hrudi a uprene naňho hľadela. „Zaslúžiš si byť tu, Alex. Zaslúžiš si všetko, čo ťa priviedlo k tomuto momentu.“

Letmo ju pobožkal na pery, a keď sa odtiahol, jemne si pritisol

čelo k tomu jej. Stáli tam a on ju opatrne hladil po vlasoch. Cítila na pokožke jeho teplý dych a pociť jeho blízkosti jej pripomenul, akú dlhú cestu prešla, akú dostala príležitosť a aký jej dal dar.

„Po dnešku nič nebude ako predtým,“ zamrmľal. „Dnes je tvoj deň, láska moja.“

Dívala sa, ako urobil krok dozadu, chytil ju za ruku, v ktorej držala slák, jemne ju zdvihol a pobožkal. Pozerala sa mu do očí, ktoré jej hovorili, že sa nemá čoho báť. Do očí, ktoré ju uistovali, že v ňu verí.

„Ďakujem,“ zašepkala, prehltla strach a v tej chvíli sa rozhodla dôverovať slovám muža, ktorý ju miloval.

Vtom vyvolali jej meno, a zatiaľ čo Bernard ustúpil ďalej do zákulisia, Alexandra sa narovnala a spravila prvý krok na pódium. Všetko okolo nej stíchlo a bolo počuť len klopkanie jej podpätkov.

Bernard mal pravdu. Nastal čas ukázať svetu, kto skutočne je.

LONDÝN, SÚČASNOSŤ

Ella prevracala malú škatuľku v rukách a prstami prechádzala po štítku, hľadiac na meno svojej starej mamy. Myslela na ňu celý deň, túžila po chvíľke pokoja, aby ju mohla otvoriť a zistiť, čo je v nej, a teraz sa už takmer zotmelo a ona stále netušila, čo ukrýva. Bola nesmierne zvedavá, čo v nej objaví, no skôr ako potiahla za šnúрку, zaváhala, uvažujúc nad tým, koľko rokov musela tá škatuľka ležať neotvorená.

Sčasti premýšľala, či by nemala počkať, kým bude s matkou alebo tetou, ale na druhej strane vedela, že už jednoducho nemôže čakať ani sekundu. Tú škatuľku nosila pri sebe celý deň.

Jemne potiahla za šnúрку, a keď rozviazala uzol, do vzduchu sa vzniesli jemnučké vlákna. Opatrne položila menovku na stôl, potom sa zhlboka nadýchla a otvorila malú drevenú škatuľku. Nebola si istá, čo presne očakávala, ale vnútri našla list papiera zložený do maličkého štvorca. Vytiahla ho tak opatrne, ako keby sa vo svojej galérii dotýkala umeleckého diela nevyčísliteľnej hodnoty, opatrne ho rozložila a očami rýchlo prebehla po obsahu stránky.

Bol to notový list s ručne napísanou poznámkou v pravom dolnom rohu.

Viem, že ju dokážeš zahrať tak, akoby patrila len tebe. B.

B? Prečítala si to niekoľkokrát, a hoci jej odkaz nedával o nič väčší

zmysel než samotné noty, stále bola zvedavá, čo by to všetko mohlo znamenať. Pozrela sa späť do škatuľky a zbadala, že je v nej ešte ďalší papier preložený na polovicu. Nechtami ho vypáčila zo dna, kde sa čiastočne zachytil. *Fotografia*. Bola čiernobiela, ale aj bez farieb pôsobila živým dojmom. Pripomínalo jej to nejaký grécky ostrov, lebo zachytávala pohľad na nekonečnú vodnú plochu s náznakom domu so štukovou omietkou na jednej strane a ženu s dieťaťom – dievčaťkom – dívajúce sa na toho, kto držal fotoaparát. Ella si skúmavo prezerala ich zrnité tváre, prižmúrila oči a pridržala si fotku bližšie, túžiac po tom, aby tie dve osoby spoznala alebo aby na nich aspoň dokázala nájsť niečo, čo by jej bolo známe. Žena sa usmievala, takmer až smiala, dievčaťko sa k nej nakláňalo s hlavou opretou o jej plece a pevne sa držali za ruky. Žeby to bola jej dcéra?

Na chvíľu od nich odvrátila pohľad a sústredila sa na pozadie, až nakoniec fotografiu odložila a zapla počítač, aby vyhládala fotky Grécka. Možno nepoznala tých ľudí, ale bola si istá, že v lokalite sa nemýli.

Okamžite sa vynorila záplava obrázkov nekonečnej modrej vody a malebných domov. Oprela sa, znovu vzala do rúk fotografiu a predstavila si ju farebnú. Bola si celkom istá, že ide o ostrov niekde v Grécku. Bola tam raz na letných prázdninách predtým, ako išla na univerzitu. Posledné leto, ktoré strávila so svojím bratom.

Ella nechala fotku spadnúť na stôl, vstala, ponáľahovala sa a prešla k malej chladničke za pultom v zadnej časti galérie. Sotva pred hodinou otvorila s klientom fľašu šampanského na oslavu jeho nového nákupu, a hoci si vtedy dala len jeden dúšok, teraz bola pripravená na celý pohár. Mala za sebou dlhý deň, ktorý sa ešte viac predĺžil tým, že ráno, hneď ako vošla do dverí, musela obskakovať náladového umelca, ani nehovoriac o hladkaní ega klienta trvajúceho na tom, aby sa okolo neho robil rozruch zakaždým, keď vkročil do jej galérie. Malá škatuľka s indíciami rozhodne skvele odvieďla jej myšlienky od stresujúceho dňa. Naliala si pohár šampanského, opäť sa posadila za stôl a zadívala sa na notový list a fotografiu.

Nevedela, čo vlastne očakávala, ale určite nečakala stopy, ktoré

jej vôbec nič neprezradili. Keby to bol list, alebo možno dokonca nejaká rodinná cennosť, rodný list s menami, prípadne niečo, čo by vysvetľovalo, čo alebo koho má hľadať, aby odhalila minulosť svojej starej mamy, viac by chápala zmysel tej škatuľky. Tieto stopy však pre ňu nič neznamenali a pochybovala, že by mohli dávať nejaký význam i komukoľvek inému z jej rodiny.

Okrem Harrisona. Možno by jej brat rozumel tej skladbe, lebo pokiaľ vedela, bol jediný v rodine, kto vedel čítať notové zápisy. Pre ňu by to mohlo byť pokojne napísané v nejakom cudzom jazyku, nič viac než pedantsky usporiadané znaky na papieri.

Ella dopila, vychutnávajúc si, ako ju bublinky štekli v hrdle, potom starostlivo zabalila stopy do škatuľky a vložila si ju do tašky. Pohár nechala na stole, vstala a cestou pozhasínala. Na vyleštenej betónovej podlahe galérie sa ozýval zvuk jej podpätkov. Milovala tento večerný čas, keď bola sama, každé umelecké dielo bolo osvetlené vlastným, starostlivo umiestneným svetlom a v budove vládlo ticho, prerušované len zvukom jej krokov. Pripomínalo jej to časy, keď ako tínedžerka prichádzala ako prvá na plavecký tréning, ten okamih predtým, než ktokoľvek skočil do bazéna, ticho, dopĺňané iba dokonale nehybnou hladinou vody, kým ju sčerili vlny.

Dnes večer ju však zastavil obraz visiaci najbližšie pri dverách. Zdvihla ruku a opatrne sa dotkla okraja plátna, pohľadom preletela najskôr k nálepke „predané“ na boku a potom sa kochala odvážnymi ťahmi štetcom a sýtymi farbami. Umelkyňa bola v galérii nováčikom, sama Ella ju objavila a priviedla do svojej galérie len pred pár týždňami. A keď sa jej prvý obraz predal iba pár dní nato, Ella tak bez cudzej pomoci zaistila kariéru mladej žene, ktorej meno bolo skromne uvedené v dolnom rohu.

Pripomenulo jej to načmárané slová, ktoré si prečítala len pred chvíľou, a keď zhasla posledné svetlo a zamkla dvere, uvažovala, či sa niekedy dozvie, kto bol ten B a ako sa ten notový list vlastne dostal do malej škatuľky s menom jej starkej. Patrila tá iniciála jednej z osôb na fotografii, alebo bol odkaz určený niektorej z nich a napísal ho nejaký priateľ alebo príbuzný? A ako by mala vôbec prísť na

kľb tým stopám bez pomoci niekoho, kto by o nich vedel viac? Čo by mohla mať tá fotografia spoločné s notovým záznamom?

Povzdychla si, položila dlaň na kabelku a nahmatala tvar malej škatuľky v nej. Potom sa vydala aktivovať bezpečnostné alarmy. Možno o tom bude vedieť jej teta. O necelú hodinu sa mali stretnúť pri večeri a Ella si vedela veľmi dobre predstaviť, ako sa tete rozžiaria oči pri prvej zmienke o potenciálne škandalóznej minulosti jej starej mamy.

Zasmiala sa. Jedno bolo isté: jej teta zareaguje presne opačne ako jej matka, a práve preto to najprv povie jej.